

Varování

Události, které jsou zde popsány, se odehrály během několika let. Aby se zachovala celistvost příběhu, pozměnila se trochu jejich časová posloupnost, jakožto i jména postav. Naopak, nedůvěřivé povahy, škodlivé posedlosti a znepokojivé vrtochy řemeslníků, kteří mne tak dlouho a pečlivě pronásledovali, jsou zde puntičkářsky popsány. Příliš pozdě jsem pochopil, že není v mých fyzických ani duševních silách, abych odolal těmto zatvrzelým mužům a zastavil lavinu katastrof, kterou se tito příslušníci různých cechů všemožně snažili uvolnit. Léčky tohoto dobrodružství nade mnou jedna po druhé sklaply a úplně mě ochromily. Na onu děsivou a vyčerpávající bitvu mám strašlivé vzpomínky a chovám slepou, nehynoucí a zuřivou nenávist k některým z mých katů. A přesto, jakkoli bizarní a nepochopitelné se to může zdát, dnes jsem hrdý na to, že jsem mohl nosit barvy tohoto hrůzostrašného týmu, ke kterému by žádný rozumný člověk dozajista nechtěl patřit.

Dopis

Nic mě nepřipravilo na to, že se zamotám do takových příběhů. Absolutně nic. Bydlel jsem v Toulouse v příjemném domku, postaveném v střízlivém a důvěryhodném stylu. Zahrada se stáčela do klubíčka jako starý spící kocour. Vysoké stromy, kterými byla osázena, byly zasazeny do zeleného porostu. Vykonával jsem nenáročné povolání, točil jsem dokumentární filmy o zvířatech a seriály o rybaření na řece pro nezaujaté a rozhazovačné televizní stanice. To mi zajišťovalo stálý příjem a zároveň značné množství volného času. Klidně bych mohl takto žít celé roky a v klidu si filmovat pilné včeličky a dravé štiky. Avšak jednoho dne se má poklidná existence rozbila na kusy. Jediný doporučený dopis rozpoutal v mém životě peklo.

Notář

v obličejí se mu zračila veškerá tíha jeho povolání. Na ramenou mu leželo neviditelné břímě. Zrudlé oči mu slzely. Z nosu mu teklo jak ze starého potrubí a svým monotónním hlasem, tlumeným kvůli zanícení nosohltanu, donekonečna četl tajemné a závažné položky týkající se závěti, po nichž následovalo oznámení, že jsem zdědil obrovský obytný dům, který patřil

mému zesnulému strýci. Našli ho zabaleného v latexu a úplně tuhého v posteli jednoho mladíčka, s nímž už několik let žil. Na chvíli se zdálo, že notář pozapomněl na strážně své rýmy, aby mohl napnout rty do úšklebku vyjadřujícího znechucení a svěřit mi o gigolovi následovně: „Měl jsem ho tu včera. Krásné tělo bez mozku. Neschopný postarat se sám o sebe ani na chvíli. Váš strýc mi o něm něco málo prozradil. Jak se zdá, vyhodili ho od parašutistů.“ Bez pochyby proto, aby mu pomohl vyrovnat se s tím krutým zklamáním, mu můj strýc odkázal svůj Mercedes 92 barvy karamelu, velmi zvláštní sbírku pláten z XVIII století a moc hezký apartmán u moře. Po této krátké odbočce se notář vrátil k naší záležitosti. „Takže, pane Tannere, přijímáte své dědictví?“ V tu chvíli mi jeho otázka připadala k smíchu. Kdo by odmítl takový dům? Notář se na mě podíval, jako by mě litoval, pak zaznamenal mou odpověď.